

Bemærkninger til lovforslaget

Formål

Formålet med lovforslaget er at fjerne det formynderi fra lovgivningen, som loven om filmcensur er et udtryk for.

I et veludviklet demokrati som det danske er det både politisk og moralsk forkasteligt, at en statslig censur skal have magt til at bestemme, hvem der må se film, hvad enten de vises i biografen eller sælges som videogrammer. Statens formynderi skal fjernes på områder, hvor det er i strid med det moderne demokrati. Det vil aldrig blive accepteret, at der blev udøvet statslig censur på dagblade, tidsskrifter eller andre skriftlige publikationer. Det vil heller aldrig blive accepteret, hvis staten udøvede censur vedrørende bøger.

Forslagsstillerne er i denne forbindelse opmærksomme på, at filmproducenter kan undlade at få film og videogrammer censureret, men filmen vil i så fald automatisk blive mærket som uegnet for børn og unge under 16 år.

Ligesom statsmagten ikke skal give støtte til én bestemt type kunst, skal statsmagten heller ikke kunne forhindre én bestemt filmkunst i at blive set og derved foretage en sortering.

Det er forslagsstillernes holdning, at en sådan sortering i praksis ikke lever op til sin målsætning. Udvalget vedrørende ændringer i filmcensurreglerne, støttede dette i betænkning nr. 468 af 1967 om filmcensur: »Der er i udvalget enighed om, at en statslig censurordning ikke kan begrundes med det ønskelige i at kontrollere filmene ud fra rent moralske eller æstetiske principper. Det er ud fra udvalgets mening principielt uacceptabelt, at forevisningen af en film skal være afhængig af, om et statsligt organ godkender filmen ud fra nærmere angivne etiske og æstetiske kriterier. Hertil kommer, at det næppe vil være muligt at fastlægge en nogenlunde objektiv målestok for udøvelsen af en censur baseret på sådanne kriterier. Der ville derfor være en ikke ubetydelig risiko for, at censurens afgørelse blev truffet på grundlag af censorernes personlige opfattelse af, hvad der skal anses for moralsk forkasteligt eller kunstnerisk mindreværdigt.«

Det er forslagsstillernes opfattelse, at censur i praksis er umulig at gennemføre. Det er ofte fore-

kommende, at børn og unge under 16 år alligevel ser film, der er forbudt for denne aldersgruppe, enten i biografen, i tv eller på video. Det er et udbredt og accepteret princip, at forældrene har ansvaret for, hvilke film børn og unge ser i privat regi. Bag hjemmets døre kan børn således se film fra videogrammer eller fra tv, så længe forældrene tillader det. Ofte kan en tv-avis være væsentlig mere barsk for et barn end en biograffilm. Der er derfor ingen argumenter for, at staten i tilfælde af biograffremvisning og ved salg eller udlejning af videogrammer skal udøve en særlig censur. Det må være forældrenes opgave at vejlede og beskytte børn og unge, hvor de end ser de pågældende film.

Udviklingen af Internet med deraf følgende adgang til at downloade film, musikvideoer, spil og billeder fra hele verden giver forældrene en ekstra opgave i retning af vejledning og beskyttelse af deres børn. Det er imidlertid forældrenes ansvar. I en række lande har staten bedt om, at Internet bliver forsynet med et »filter« for at fjerne f.eks. pornografiske billeder og særlige ordvalg. I Danmark har vi heldigvis afvist denne statscensur af Internet.

Efter kontakt til filmforhandlere og -udlejere er forslagsstillerne blevet orienteret om, at det i praksis er således, at bliver en film af filmcensuren forbudt for børn og unge under 16 år, er det den bedste garanti for, at filmen bliver efterspurgt af de unge, der er under 16 år. Når staten fortsætter med at udøve censur på biograffilm, kan det have den modsatte virkning af den ønskede, eftersom disse film vil være ekstra tillokkende for børn og unge, når de kort efter premieren udsendes som leje- eller købevideogram. Børn er i den forbindelse opfindsomme og lader f.eks. større søskende foretage indkøb eller leje af disse særligt interessante film.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at der i stedet kan påsættes en slags varedeklaration på film af alle slags. Branchens distributører bør selv udpege et panel, der sagligt vurderer filmene og giver dem en anbefaling.

En sådan varedeklaration kan både indeholde en bedømmelse af pædagogiske, kunstneriske og underholdningsmæssige kvaliteter.

Det er imidlertid ikke nødvendigt at lave nogen